

Arrest

nr. 111 682 van 10 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door het College van Burgemeester en Schepenen
2. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 21 september 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratief dossiers.

Gezien de synthesesmemories.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat W. LOOPMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. ANTHONI, die *loco* advocaat M. DAL verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 16 april 2012 een aanvraag in om, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van de partner van een burger van de Unie, in het bezit te worden gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De burgemeester van de stad Antwerpen neemt op 21 september 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 14 december 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16/04/2012 werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit: Suriname

[...]

om volgende reden geweigerd:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie; heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk: bewijs ten laste in het verleden. ”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Ambtshalve merkt de Raad op dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen door de burgemeester van de stad Antwerpen. Tweede verweerder dient derhalve buiten de zaak te worden gesteld.

2.2. Verzoeker stelt in de synthesememorie dat eerste verweerder heeft nagelaten om tijdig – met name binnen de in artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van acht dagen na de kennisgeving van het beroep – het administratief dossier en een nota met opmerkingen over te maken aan de Raad. Hij betoogt dat bijgevolg – gelet op artikel 39/59, § 1, eerste en derde lid van de Vreemdelingenwet – enerzijds de door hem vermelde feiten als bewezen dienen te worden geacht nu deze feiten niet kennelijk onjuist zijn en anderzijds de laattijdig ingediende nota met opmerkingen uit de debatten dient te worden geweerd.

De Raad stelt evenwel vast dat de stelling van verzoeker dat eerste verweerder laattijdig het administratief dossier en een nota met opmerkingen heeft ingediend feitelijke grondslag mist. Waar verzoeker melding maakt van een kennisgeving van het beroep in januari 2013 dringt de vaststelling zich op dat uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat bij schrijven van 15 januari 2013 van de griffie van de Raad enkel tweede verweerder kennis werd gegeven van het door verzoeker ingestelde beroep. Dit werd rechtgezet bij schrijven van de griffie van de Raad van 15 april 2013 waarbij alsnog ook eerste verweerder kennis werd gegeven van het beroep. Het door eerste verweerder op 22 april 2013 neergelegde administratief dossier en de op dezelfde datum ingediende nota met opmerkingen werden aldus wel degelijk ingediend binnen de termijn van acht dagen zoals bepaald in artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat opdat het betoog van verzoeker niet kan worden aangenomen.

2.3. Artikel 39/82, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.”

Aangezien in het opschrift van het verzoekschrift slechts melding wordt gemaakt van een verzoek tot nietigverklaring en verzoeker pas in de loop van zijn verzoekschrift aangeeft ook een verzoek tot schorsing te willen inleiden, dient gelet op de bovenvermelde wetsbepaling huidig verzoekschrift geacht te worden slechts een verzoek tot nietigverklaring te bevatten.

2.4. Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesememorie in te dienen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, doet de Raad uitspraak op basis van de

synthesememorie, *in casu* deze ingediend op 13 mei 2013, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.5. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van eerste verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel aan dat er sprake is van “*schending van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten, overschrijding of afwending van macht dan wel schending van de beginselen van behoorlijk bestuur*”. Meer concreet betoogt verzoeker dat er sprake is van een schending van de materiële motiveringsplicht, van het evenredigheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel *juncto* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Hij verstrekt volgende toelichting in de synthesememorie ingediend op 13 mei 2013:

“De rechtsleer is van oordeel dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen dat de DVZ bij het verrichten van een onderzoek in het kader van een verblijfsaanvraag zorgvuldig en degelijk tewerk gaat.

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij de beslissing betrokken belangen moet afwegen. Voor de belanghebbende mogen de nadelige gevolgen van een beslissing niet onevenredig zijn in verhouding tot de met de beslissing te dienen doeleinden.

De DVZ bezondigt zich daarbij aan een uitermate rudimentaire en al even summiere motivering, waarbij simpelweg wordt geopperd dat er geen afdoende bewijzen voorliggen van de tenlasteneming door vader, zijnde het familielid van een Unieburger.

De DVZ is bij de beoordeling van het dossier niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, minstens heeft zij deze niet correct beoordeeld en is daarom en op grond daarvan tot een onredelijk besluit gekomen.

Verzoeker betwist de motivering en doet opmerken dat hij/zijn vader wel degelijk ten genoegen van recht afdoende bewijzen heeft bijgebracht. Zo o.m. werd aangetoond dat in een eerste fase na de echtscheiding van zijn ouders vader aan moeder nog onderhoudsbijdragen betaalde voor beide kinderen (zegge dus voor verzoeker en zijn zus).

Verwerende partij werpt terzake op dat hiervan geen bewijs zou voorgelegd zijn geworden. Verzoeker betwist dit. Ten exemplatieve titel voegt verzoeker een stuk 3 bij, waaruit de betaling van onderhoudsbijdragen voor zowel de zuster als voor verzoeker door vader aan moeder blijkt en dit reeds in 2007.

Verzoeker vermoedt dat bij de behandeling van de dossiers van zijn zuster en van hem — die zoals bekend tesamen werden ingediend op 16.04.2012 — deze stukken vermengd zijn geworden en uiteindelijk in het dossier van zijn zuster zijn terecht gekomen.

Voorts werd DVZ erop gewezen dat sinds 2008 beide kinderen bij vader zijn gaan inwonen zodat vader dan ook vanaf toen zonder meer de kinderen - en dus ook verzoeker - ten laste heeft gehad.

Daarenboven is er geen enkele reden voorhanden om het verblijfsdossier van verzoeker anders te bejegenen/beoordelen dan dit van zijn zus, die aldus wél een verblijfstitel heeft mogen bekomen (en zegge dus op exact dezelfde gronden als verzoeker).

Al deze gegevens en elementen vertonen in hun samenhang een dermate voldoende objectieve en afdoende bewijskracht van het bestaan van de tenlasteneming van verzoeker door vader.

Indien DVZ er dan zomaar licht over gaat stellende bijvoorbeeld dat de voorliggende stukken onvoldoende zijn en derhalve niet kunnen aanvaard worden, dan doet zij juist afbreuk aan die samenhang der voorgebrachte bewijzen en schendt zij het beginsel van de behoorlijke onderzoeksplicht en miskent zij alzo haar motiveringsplicht.

Immers, het is niet duidelijk waarom dergelijke objectieve en eenduidige stukken niet op hun feitelijke en waarachtigheid zouden kunnen getoetst worden.

Met recht en rede kan derhalve gesteld worden dat de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht, die rust op de DVZ, met de voeten werd getreden.”

3.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de

beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker diende op 16 april 2012 een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn. Hij beriep zich aldus op artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° en § 4 van de Vreemdelingenwet, dat stelt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

[...]

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.”

Artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit, dat de juridische grondslag van de bestreden beslissing vormt, luidt verder als volgt:

“Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

De burgemeester van de stad Antwerpen weigerde *in casu* aan verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden omwille van het gegeven dat hij niet binnen de gestelde termijn de gevraagde bewijsdocumenten heeft overgemaakt en met name geen documenten overlegde dat hij in het verleden ten laste was van de referentiepersoon. De Raad wenst hierbij ook te benadrukken dat eerste verweerder niet vaststelde, zoals verzoeker lijkt aan te geven, dat de voorgelegde stukken niet afdoende het bewijs leveren dat hij ten laste is van de referentiepersoon – beoordeling die enkel is voorbehouden aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding of zijn gemachtigde – doch enkel vaststelde dat geen bewijs in deze zin werd voorgelegd dat vervolgens de staatssecretaris of zijn gemachtigde moet toelaten om te beoordelen of al dan niet op voldoende wijze de wettelijke voorwaarde van *“ten laste zijn”* is aangetoond.

Centrale vraag die zich aldus stelt in het kader van huidige betwisting is de vraag of verzoeker bij zijn aanvraag stukken heeft voorgelegd teneinde aan te tonen dat hij ten laste is van de referentiepersoon. Verzoeker betoogt dat dit wel degelijk het geval was, waarbij hij doelt op het bewijs dat in een eerste fase na de echtscheiding van zijn ouders zijn vader aan zijn moeder nog onderhoudsbijdragen betaalde voor zowel hemzelf als zijn zus. De Raad merkt evenwel op dat uit nazicht van het administratief dossier van eerste verweerder niet blijkt dat dit bewijs werd overgemaakt aan eerste verweerder in het kader van de ingediende aanvraag. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij dit bewijs wel degelijk overmaakte aan eerste verweerder. Verzoeker betwist dat hij dit bewijs niet overmaakte aan eerste

verweerder en uit het vermoeden dat het betreffende bewijs in het dossier van zijn zus is terechtgekomen die op dezelfde dag een aanvraag indiende, doch dit loutere betoog laat de Raad niet toe vast te stellen dat het bedoelde bewijs wel degelijk werd voorgelegd door verzoeker ter staving van zijn aanvraag. In de mate dat verzoeker het bedoelde bewijs alsnog voegt bij zijn synthesememorie dient de Raad erop te wijzen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken en dat het bestuur op het moment van het totstandkomen van de bestreden beslissing geen rekening kon houden met dit bewijs dat verzoeker voor het eerst aanbrengt in de procedure voor de Raad. Dit bewijs kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Verzoeker betoogt verder dat hij er de Dienst Vreemdelingenzaken – waarmee hij vermoedelijk de stad Antwerpen bedoelt – op heeft gewezen dat sinds 2008 zowel hij als zijn zus bij zijn vader zijn gaan inwonen en dat vanaf dit ogenblik hij en zijn zus ten laste waren van hun vader. Ook hier kan de Raad evenwel enkel vaststellen dat op basis van de stukken van het door eerste verweerder overgelegde administratief dossier niet blijkt dat verzoeker dit gegeven heeft meegedeeld aan eerste verweerder in het kader van zijn aanvraag, laat staan dat hij hiertoe overtuigingsstukken voorlegde. Verzoeker maakte enkel een attest van samenstelling van gezin over waaruit blijkt dat hij sinds 26 maart 2012 op hetzelfde adres als zijn vader en diens partner staat ingeschreven. Er werden geen stukken voorgelegd dat er voordien reeds sprake was van een samenwoning.

In de mate dat verzoeker verder nog stelt dat er geen reden is om zijn aanvraag anders te behandelen dan deze van zijn zus die wel een verblijfsrecht van meer dan drie maanden zou hebben verkregen en waaruit impliciet zou volgen dat de door haar overgemaakte bewijsstukken wel volstanden om aan te tonen dat zij ten laste is van haar vader, merkt de Raad op dat verzoeker eraan voorbijgaat dat zijn zus op het ogenblik van het indienen van de verblijfsaanvraag de leeftijd van 21 jaar nog niet had bereikt. De verblijfsvoorwaarde waarbij de bloedverwant in neergaande lijn dient aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon geldt, overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet enkel ten aanzien van personen boven de leeftijd van 21 jaar. Verzoekers zus diende derhalve geen bewijs voor te leggen van het gegeven dat zij ten laste is van haar vader of diens partner en er blijkt ook niet dat zij alsnog dergelijke stukken zou hebben voorgelegd. In ieder geval weerlegt verzoeker aldus de motivering in de bestreden beslissing niet dat hij zelf geen stukken heeft voorgelegd in het kader van zijn aanvraag dat hij ten laste is van de referentiepersoon.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit *juncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° en § 4 van de Vreemdelingenwet. Een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond. Enige machtsoverschrijding of machtsafwending blijkt evenmin.

3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de burgemeester van de stad Antwerpen op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met bepaalde stukken – die reeds voorlagen bij de totstandkoming van de bestreden beslissing – geen rekening werd gehouden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.3. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184).

Zelfs los van de vaststelling dat verzoeker in gebreke blijft om met concrete argumenten aan te tonen dat er sprake is van een dergelijke kennelijke wanverhouding, dient te worden opgemerkt dat het eerste verweerder niet is toegestaan om in strijd met de wet te handelen. De loutere verwijzing naar het

evenredigheidsbeginsel laat het bestuur niet toe af te wijken van een in een koninklijk besluit voorziene regeling.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel kan niet worden weerhouden.

3.2.4. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend.

3.2.5. Waar verzoeker in de hoofding van zijn middel nog een schending aanvoert van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat hij in gebreke blijft uiteen te zetten welke vormvereiste(n) niet werd(en) nageleefd en op welke wijze de *in casu* bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet miskent. Een middel of een onderdeel van een middel is slechts ontvankelijk in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of welk beginsel met een bestreden beslissing zou zijn geschonden, doch dat tevens wordt toegelicht op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Verzoeker zet *in casu* niet uiteen op welke wijze artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is geschonden of welke substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste werd miskend en waarom, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is (RvS 29 november 2007, nr. 177.367).

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS